

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **BONVER WIN, a. s.**, IČO 25899651
sídlem Jungmannova 35/25, 110 00 Praha 1 – Nové město
zastoupená advokátem JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M.
sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8 – Karlín

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**, IČO 00006947
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1 – Malá strana

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 25. 5. 2023, č. j. MF-166/2015/34-23,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 25. 5. 2023, č. j. MF-166/2015/34-23, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr financí podle § 152 odst. 5 ve spojení s § 90 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. MF-166/2015/34-3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a řízení zastavil.
2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla zrušena rozhodnutí o povolení udělená žalobkyni k provozování loterií a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „loterijní zákon“) na území města Rakovník z důvodu rozporu s obecně závaznou vyhláškou č. 9/2011 města Rakovník.
3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného rozklad, v němž uplatnila řadu námitek vyvěrajících z geneze rozhodování o předmětných povoleních vydaných v r. 2011 a z judikatury Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a právních norem evropského práva a judikatury Soudního dvora Evropské Unie, v podstatě s nesouhlasem zrušení povolení z důvodu legitimního očekávání a s tvrzením, že v řízení prokázal újmu, která mu bude způsobena zrušením povolení a že pro její prokázání označil relevantní důkazy. Z práva Evropské unie pak vyplývá se s uvedenou újmou vypořádat a důkazy k průkazu újmy nemohou být označeny za irelevantní.

II. Rozhodnutí ministra financí (napadené rozhodnutí)

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr financí nejprve obsáhle a detailně zrekapituloval průběh dosavadního řízení, s tím, že rozhodoval při vědomí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Af 10/2016-158, a navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 369/2021-26 ze dne 24. 10. 2022, v jejichž intencích byl vázán, mimo jiné, názorem, že se správní orgány v řízení o vydání povolení nevypořádaly s námitkami na porušení práva EU a unijního prvku (poskytování služeb zákazníkům pocházejícím z jiných členských států). Následně konstatoval, jak bylo každé z předmětných povolení změněno, pokud jde o místo provozování předmětného terminálu. K tomu ministr konstatoval, že vzhledem k tomu, že platnost předmětných povolení uplynula, nepovažoval vydání rozhodnutí o zrušení předmětných povolení za smysluplné. Z tohoto důvodu tedy v intencích názoru Městského soudu v Praze nebylo zapotřebí posuzovat soulad obecně závazné vyhlášky s právem Evropské unie a znovu posuzovat povolení, které bylo vydáno před účinností aktuální obecně závazné vyhlášky města.

III. Žaloba

5. Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. V prvním žalobním bodě nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovala v postupu žalovaného v rozporu s § 90 odst. 4 správního řádu opravňujícím odvolací správní orgán zastavit řízení, a to s výjimkou případů, že jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody. Žalobkyně tvrdila, že jí zrušením předmětných povolení škoda vznikla. Tato škoda spočívala v nemožnosti provozování podnikatelské činnosti po stanovenou dobu. Na tuto skutečnost žalobkyně ministra upozornila v podaném rozkladu. K tomu žalobkyně poukázala na § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), s tím, že rozhodnutí ministra o tom, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, by

mělo zásadní význam pro možnost žalobkyně uplatnit svůj nárok na náhradu škody. Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že se ministr měl věci zabývat věcně. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017-29, a komentářovou literaturu.

7. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost spočívající v nerespektování závazného právního závěru Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 24. 5. 2022, č. j. 10 Af 34/2016-111, v bodech 101, resp. 107 rozsudku k otázce, nakolik je ministr financí, resp. žalovaný oprávněn znovu rozhodovat o souladu OZV s právem Evropské unie. Ministr financí postupoval v rozporu s rozsudkem Městského soudu, když namísto toho, aby se zabýval žalobkyní tvrzenou a prokázanou existencí unijního prvku, řízení bez dalšího zastavil a učinil tak v rozporu s ust. § 90 odst. 4 správního řádu.
8. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný k argumentům uplatněným v žalobě uvedl, že ust. § 90 odst. 4 správního řádu je projevem zásady procesní ekonomie, jejíž uplatnění je namístě v případech, kdy nastane některý z důvodů pro zastavení řízení podle § 66 správního řádu, a správní orgán se tak již dále nezabývá věcnou stránkou případu. Dle žalovaného je jádrem sporu otázka, zda jiné rozhodnutí by nemohlo mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Dle žalovaného je pojmem „rozhodnutí“ v rámci formulace „rozhodnutí, které by mohlo mít význam pro náhradu škody“ myšleno jiné rozhodnutí správního orgánu než zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení z formálních důvodů uvedených v § 66 správního řádu. „Škodou“ je pak myšlena škoda způsobená státem při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., nikoli případný civilní odpovědnostní vztah mezi žalobcem a žalovaným. Ke stejnému výkladu dospívá i odborná komentářová literatura – srov. Jemelka, L.; Pondělíčková, K.; Bohadlo, D.; dále také Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha, BOVA POLYGON, 2012, str. 782. ISBN 978-80-7273-166-4, a dále i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 276/2015-157.
10. Žalovaný se domnívá, že pro případné řízení o náhradě škody není významné, že nedošlo k formálnímu zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, které by dle žalobce mohlo zakládat nárok na náhradu škody. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 443/2013 *„trvání na formálním zrušení (změně) nezákonného rozhodnutí přehlíží cíl právní úpravy odpovědnosti státu za škodu“* (viz rovněž nález Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 1774/08-2, nebo nález ze dne 11. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 2201/10-2). Cílem § 90 odst. 4 správního řádu tak není lpění na přehnaném formalismu, který by pak měl za následek spíše porušení principu procesní ekonomie, cílem je naopak ochrana účastníka řízení v případě, který by se zrušením rozhodnutí a zastavením řízení vůbec nemohl domáhat náhrady škody, přičemž v případě jiného rozhodnutí ve věci by takový postup možný byl, což ovšem není posuzovaný případ. Z hlediska uplatnění nároku na náhradu škody ve smyslu zákona o odpovědnosti státu skutečnost, že ministr nezrušil prvostupňové rozhodnutí pro nezákonnost, nemá pro žalobkyni žádný význam, neboť nezákonnost předmětného rozhodnutí byla vyslovena správním soudem, když ten napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro nezákonnost zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012-37, nebo rozsudek ze dne 24. 3. 2016,

3 As 66/2015-30). Vydání jiného rozhodnutí o rozkladu tak nemohlo mít z hlediska případně uplatňovaného požadavku na náhradu škody pro žalobce význam. S ohledem na tuto skutečnost tak ministr postupoval správně, když toliko zrušil napadené rozhodnutí a řízení zastavil, neboť doba platnosti předmětných povolení v mezidobí již uplynula a další rozhodování o jejich zrušení by tak bylo zcela bez významu.

11. K námitce, podle které ministr nerespektoval závazný právní názor soudu, žalovaný uvedl, že vázanost právním názorem není absolutní. V odůvodněných případech se lze od vysloveného právního názoru odchýlit. Touto novou skutečností je dle žalovaného i plynutí času a s tím spojené odpadnutí předmětu řízení. V posuzovaném případě došlo během vydávání rozhodnutí o rozkladu ke zjištění nové skutečnosti, tedy že doba platnosti povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry již v mezidobí uplynula, přičemž tato změna zjištěných skutečností měla za následek to, že soudem vyslovený závazný právní názor se stal nadále neaplikovatelným. Vzhledem k tomu, že uplynutí doby platnosti povolení k provozování loterie nebo jiné obdobné hry samo o sobě obстоjí jako skutečnost pro zrušení rozhodnutí o zrušení povolení, se ministr již dále neuchýlil k posuzování případného rozporu obecně závazné vyhlášky s unijním právem, a to z důvodu zásady rychlosti a procesní ekonomie, když je zjevné, že i v případě, kdy by toto hodnocení učinil, nemohlo by to mít na konečné rozhodnutí žádný význam. V napadeném rozhodnutí přitom ministr podrobně odůvodnil, z jakého důvodu bylo na místě zvolit právě tento postup. Ve zrušujícím rozsudku ostatně bylo ministru uloženo, aby v prvé řadě posoudil, zda je oprávněn znovu rozhodovat o zrušení povolení k provozování loterií (jejichž časové omezení již v mezidobí uplynulo). Právě po tomto posouzení dospěl ministr k závěru, že je na místě postupovat dle § 90 odst. 4 správního řádu.
12. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud při posouzení věci z podnětu žalobních námitek vyšel z následující relevantní právní úpravy:
15. Podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.
16. Podle § 66 odst. 2 správního řádu řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká.
17. Citované ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu opravňuje odvolací správní orgán zastavit řízení, jestliže nastal některý z důvodů pro zastavení řízení, přičemž tyto důvody jsou obecně vymezeny v § 66 správního řádu. Z citovaného ustanovení zároveň vyplývá, že pro zastavení správního řízení musí být kumulativně splněny dvě základní podmínky.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

a) musí zde existovat skutečnost odůvodňující zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu, případně jiného zákona, a současně

b) jiné rozhodnutí o odvolání než rozhodnutí podle § 90 odst. 4 správního řádu nemůže mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

18. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

19. Podle výroku napadeného rozhodnutí ministr financí podle § 152 odst. 5 ve spojení s § 90 odst. 4 správního řádu zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavil. Protože výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje zákonný důvod zastavení podle § 66 odst. 2 správního řádu, jak předpokládá § 68 odst. 2 správního řádu, upravující náležitosti výrokové části správního rozhodnutí a jak požaduje soudní judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu. 5 As 21/2016-56), je až z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, že důvod zastavení spočíval ve zjištění žalovaného, že platnost předmětných povolení zanikla. Aby soud mohl k tomuto přihlédnout a být benevolentní k uvedenému nedostatku výroku, musely by být v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě posouzeny obě podmínky zastavení řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu.
20. V souzené věci bylo předmětné správní řízení zahájeno z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu, a to z důvodu uvedeného v § 43 odst. 1 zákona loterijního zákona, konkrétně, že žalovaný na základě vlastního zjištění dospěl k závěru, že technická zařízení povolená na základě předmětných rozhodnutí jsou provozována v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Rakovník. V rámci rozkladového řízení však ministr vyšel ze zjištění, že platnost předmětných povolení vypršela, a proto se otázkou právního rozporu povolení s OZV města nezabýval. Proto se jako důvod zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu jeví právní skutečnost, že *zanikla věc nebo právo*. Uvedený důvod zastavení řízení vede k posouzení, zda v dané věci byly naplněny podmínky pro zrušení předmětných povolení a současně k zastavení řízení bez dalšího ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu.
21. Pokud rozkladový orgán zjistí, že nastala skutečnost, pro kterou je třeba správní řízení ve smyslu § 66 správního řádu zastavit, nemůže tak učinit bez dalšího, ale teprve po zjištění, že takový postup nekoliduje s případným nárokem na náhradu škody, popř. s tím, že jiné jeho rozhodnutí by bylo významné pro náhradu škody. Úvahám o zastavení tedy musí předcházet úvahy o případné náhradě škody jako překážce zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí a zastavení řízení dle § 90 odst. 4 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017-29, publ. pod č. 3722/2018 Sb. NSS).
22. Bylo tedy na městském soudu, aby přezkoumal, zda v dané věci existovaly obě zákonné podmínky stanovené v § 90 odst. 4 správního řádu, t. j., zda zde byl důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 2 správního řádu a zda zastavení řízení nebránila výhrada dle ust. § 90 odst. 4 správního řádu, že jiné rozhodnutí, než zastavení řízení může mít význam pro náhradu škody.
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není explicitně zřejmé, že by, a kdy, uplynula doba platnosti všech povolení, kterých se dané řízení týkalo. Ministr financí na stranách 28 a 29 napadeného rozhodnutí zrekapituloval osud jednotlivých povolení v průběhu času a konstatoval, jak bylo to které předmětné rozhodnutí o povolení provozování loterijního zařízení změněno a *doplněno tak*, že bylo schváleno jeho provozování na jiném místě, a to vždy v jiné obci, než je město Rakovník, pravděpodobně z důvodů, že ve změněném místě tomu nebránila místní obecně závazná vyhláška příslušné obce. Ze správního spisu ani

z podané žaloby nelze seznat, kdy u těchto povolení uplynula doba jejich platnosti, a z napadeného rozhodnutí, z čeho ministr dovozuje zánik jejich platnosti a k jakému datu. Byť bylo možné uvažovat o tom, zda se i na tyto případy vztahuje § 66 odst. 2 správního řádu, jakákoli úvaha ministra financí v tomto směru v napadeném rozhodnutí chybí. Proto je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových a právních důvodů ohledně „zániku práva“ ve smyslu § 66 odst. 2 správního řádu. Soud proto nemohl přehlédnout a tolerovat nedostatek kvalifikace zákonného důvodu dle § 66 odst. 2 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí, nebyl-li tento důvod ani náležitě popsán a zhodnocen v odůvodnění rozhodnutí.

24. Dále se městský soud věnoval i přezkumu, zda byl v posuzované věci naplněn druhý předpoklad pro zastavení řízení ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu, tedy jestli by jiné rozhodnutí o rozkladu (než rozhodnutí o zastavení řízení dle uvedeného ustanovení) mohlo mít význam pro náhradu škody, neboť jen význam *pro náhradu škody* se v daném případě jeví případný.
25. Tato zákonem požadovaná úvaha v napadeném rozhodnutí zcela absentuje. Z rozhodnutí nelze ani seznat či jakkoliv dovodit, zda ministr financí tento zákonný předpoklad opomněl či jej vůbec nepovažoval z předmětný aplikovat. Pokud tak neučinil, pak buď v prvním případě jednal v rozporu se zákonem, když tento zákonný předpoklad pominul, nebo v druhém případě zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, jestliže nevysvětlil, že by případ dle jeho názoru jiné rozhodnutí nemohlo mít význam pro náhradu škody žalobci. V každém případě městský soud uvedený nedostatek rozhodnutí považuje za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
26. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku v obdobné věci žalobce (č.j. 5 As 28/2024 - 26) pro odpovědnost podle zákona č. 82/1998 Sb. musí být vždy splněny tři předpoklady: 1) výkon veřejné moci rozhodnutím nebo úředním postupem zakládajícím odpovědnost za škodu podle tohoto zákona 2) škoda jako újma na jmění nebo nemajetková újma a 3) příčinná souvislost mezi zmiňovaným jednáním veřejné moci. Soud připomněl, že podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Judikatura Nejvyššího soudu dovodila, že aby bylo možné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 tohoto zákona považovat za nezákonné, je třeba v zásadě splnit dvě podmínky: rozhodnutí musí být pravomocné (případně vykonatelné bez ohledu na právní moc) a rozhodnutí musí být zrušeno nebo změněno příslušným orgánem pro nezákonnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 443/2013). Vzhledem k objektivní povaze odpovědnosti státu za nezákonné rozhodnutí je nerozhodné, zda nezákonné rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu procesních vad, pro vady skutkových zjištění nebo pro nesprávné právní posouzení (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2397/2006, či ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3940/2009).
27. Z judikatury Nejvyššího soudu rovněž vyplývá, že podmínka existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 a 2 zákon o odpovědnosti za škodu je splněna tehdy, bylo-li pravomocné nebo předběžně vykonatelné rozhodnutí zrušeno nebo změněno pro nezákonnost, a to bez ohledu na další průběh řízení, v němž bylo dané rozhodnutí vydáno. Případné pokračování řízení, v němž došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, může být významné z hlediska posouzení příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a

tvrzenou újmou, a to zásadně s přihlédnutím k tomu, jak je poškozeným újma a příčinná souvislost konstruována. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2019, sp. zn. 31 Cdo 1954/2019).

28. Městský soud se v této věci nemůže odchýlit ani od náhledu Nejvyššího správního soudu na význam dále pokračujícího řízení. I v nyní posuzované věci platí, že byt městský soud konstatoval nezákonnost již v předchozím rozsudku, je třeba zdůraznit, že podmínkou nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím je vedle existence nezákonného rozhodnutí také vznik škody a příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Zejména pro prokazování příčinné souvislosti bude podstatný výsledek dalšího správního řízení, resp. posouzení zákonnosti původního prvostupňového rozhodnutí o zrušení předmětných povolení. Doposud totiž nebyla zejména vyřešena otázka, zda žalovaný postupoval při zrušení předmětných povolení v souladu s právem EU. Právě tato otázka může být podstatná pro posouzení příčinné souvislosti mezi vznikem škody a nezákonným rozhodnutím.
29. K tomu městský soud pro úplnost konstatuje, že žalobkyně po určitou dobu (od vydání předchozího rozkladového rozhodnutí do uplynutí doby platnosti dotčeného povolení) nemohla předmětné povolení z důvodu rozhodnutí žalovaného využívat. Ač v rozkladu namítala hrozící újmu v případě zrušení předmětných povolení a uvedla, že ve svém vyjádření v řízení vyčíslila výši skutečné škody a ušlého zisku, ministr zastavil řízení bez dalšího a žalobkyni tak znemožnil věcný přezkum postupu. Řízení tak nebylo možné zastavit, neboť rozhodnutí ve věci *může* mít význam pro náhradu škody ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu.
30. V souzené věci tedy nebyla splněna podmínka pro zastavení řízení o rozkladu bez dalšího dle § 90 odst. 4 správního řádu, a to ani ve vztahu k povolením, pokud jejich platnost již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí skutečně uplynula. Bylo proto na ministru financí, aby v intencích závazného právního názoru předchozího zrušujícího rozsudku městského soudu rozklad věcně posoudil a následně vydal meritorní rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu v době původního rozhodování, neboť půjde o deklaraci zákonnosti či nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí o zrušení povolení žalobkyně, byt se tak stane výrokem rozkladového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 nebo 5 ve spojení s § 152 odst. 5 a 6 správního řádu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 28/2024 – 26 v obdobné věci žalobce).

VI. Závěr

31. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ministr financí v napadeném rozhodnutí pochybil, pokud se dostatečně nezabýval oběma podmínkami stanovenými v § 90 odst. 4 a § 66 odst. 2 správního řádu pro zastavení řízení, když zejména nepopsal a nekvalifikoval zákonný důvod, podle kterého v projednávaném případě došlo k zastavení řízení a současně nevedl úvahy o významu jiného rozhodnutí z hlediska případné náhrady škody. Napadené rozhodnutí je tak stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, ne-li nesprávným právním posouzením (nezákonností), pokud rozkladový orgán podmínku náhrady škody zcela pominul. Proto městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

32. V dalším řízení bude na ministru financí, aby o podaném rozkladu rozhodl v souladu se správním řádem a toto rozhodnutím náležitým způsobem odůvodnil.
33. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 15 s. ř. s. a současně dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy zákon takový postup umožňuje.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně měla ve věci úspěch.
35. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám jejího právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 25. října 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.